

Pekka seurasi perässä.
Odotuksin suurin siinä
lammelle kun kiirehtivät,
sade saapui pilvin mustin,
pilvin harmain ja vetisin.

Vesi juoksi vuolain virroin
kastikkaiden kammareihin,
makuuhuoneisiin matojen.
Likosivat lierot siellä,
ylös päästä ne yritti
veden suuren viemäristä,
tulvasta perin pahasta,
monet selvisi elossa.
Märät veikot huomasivat
kalan herkkuja polulla,
kastikkaita mielin määrin:
Keräsivät niitä kohta
satamäärin purkkeihinsa,
tuhansia taisi olla.

Pilvet kasteli pahasti
kummatkin madon kerääjät,
onnettomat onkimiehet.
Kotiin pakko siis palata
luokse lieden lämmittävän.

Jos ei ollutkaan kaloja
mukanansa miekkosilla,
matoja he sentään saivat
yllin kyllin saaliiksensa.

Koittaisipa kohta pouta,
jotta pääsisi joelle,
viereen virran läikkyväisen
taikka rantaan tumman lammen.

Kalat siellä kaikenlaiset,
aika tyhmät ahvenkөрmyt
sekä lahnatkin leveät,
särjet ahneet, säyneet suuret
saavat koukun leukoihinsa
sekä lennon rantamalle,
josta Onni, oiva poika
taikka Pekka, kuoma tarkka,
saaliin kantavat kotihin.

Pojat nukkumaan kun käyvät,
lieroista näkevät unta,
kalatkin unissa uivat.
Saalis saadaan aivan varma,
jos vain yhtään ei sataisi,
pouta saapuisi tilalle,
pelkkä päivä paisteleisi.